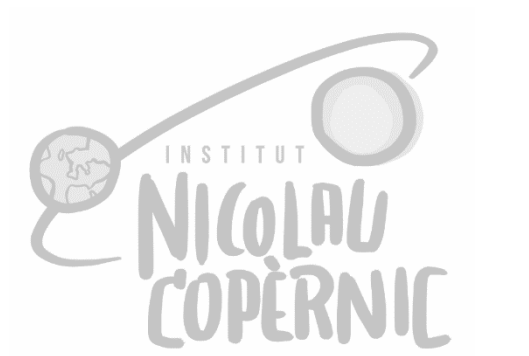

NOSALTRES

Alumnes de 4t d'ESO

Curs 2022-23
Institut Nicolau Copèrnic
Terrassa

ÍNDEX

Pròleg	5
Miguel	7
Thiago.....	15
Bob	23
Ayla.....	33
Carla	39
Corina	49
Farrosh	53
Logan	57
Ainos	63
Facundo.....	71
10 anys després.....	75
Agraïments	79

Pròleg

A les vostres mans teniu un recull de relats escrits per un grup d'alumnes de 4t d'ESO de l'IES Nicolau Copèrnic.

Han treballat de valent per crear històries de noies i nois que conviuen en un Institut; un univers que uneix una gran diversitat de persones, amb problemes i inquietuds molt diferents, però amb un comú denominador; persones que s'obren a la vida adulta, en la que no tot és de color de rosa com es veu a la infantesa i alhora, però, descobreixen l'amor, l'amistat i la solidaritat.

Escriure bé, trobar els personatges adients, descriure el món on viuen no és fàcil, però amb aquests relats, tots relacionats entre ells, descobrireu la vida que bateja en cada personatge, a què s'ha d'afrontar dins i fora de l'Institut, quins camins troba per fugir o per encarar els problemes de la seva vida, i com n'és d'important l'amistat. Una noia que té un atac de pànic davant d'una presentació oral a la classe, o un xicot que veu que els pares discuteixen i no sap què fer, una noia que es refugia amb les drogues i s'adona que no és la solució, un noi que es fica en embolics a les webs fosques...

Amb aquests relats han estat capaços d'expressar les seves inquietuds, quina és la seva vida i la visió que tenen del món. Sens dubte ens ajudarà a tots plegats a conèixer-los millor.

L'assessorament de la Laia Fàbregas, docent del Laboratori de Lletres en aquest projecte ha estat clau per ajudar-los a expressar millor tot el que els volta pel cap i pel cor.

Penso que aquesta pràctica d'escriure s'hauria de promocionar més sovint; primer per fomentar la lectura i perquè no, perquè neixin possibles escriptors.

Gaudiu de la lectura!

Tessa Julià Dinarès
Escriptora

Miguel

(Natalia Polonio Hidalgo, Andrea Michelle Sánchez Agurcia i
Dara Jazmín Zorrilla Ortiz)

M'acabo de despertar, és el dia que he de tornar a l'escola, em vesteixo, em miro al mirall i dic: com n'estic de prim! Necessito fer exercici i menjar més, me'n vaig. Normalment em pren molt de temps decidir què posar-me, però aquesta vegada ha sigut ràpid i fàcil, em poso una dessuadora negra, uns jeans negres i uns tennis blancs que em va regalar el meu avi Juancho. Els meus cabells sempre estan desordenats, però avui em veig maco.

Ahir a la nit vaig escoltar els meus pares discutint i parlant suposadament del meu futur. Cada vegada veia venir que els meus pares se separarien. No m'agrada que discuteixin, no vaig dormir en tota la nit per insomni, estava suant i escoltant el meu propi cor bategar, em costava respirar, com que se m'anava l'aire i tenia calfreds. Aquestes discussions dels meus pares passen cada dia des que jo tenia 5 anys, però diguem que estic acostumat.

A la secundària em diuen Miguelito, no sé per què em diuen així. Pot ser per no separar-me mai dels meus auriculars. M'agrada fer servir auriculars, sempre els porto penjats al coll, m'encanta la música i em relaxa.

Aquest institut és una mica estricte, però el nivell d'ensenyament no és dolent, amb gent molt rara, cadascú té les seves preguntes i els seus papers. Ens mires i podries dir que tots tenim la

mateixa cara perquè de vegades som seriosos, sobretot en època d'exàmens, però no, tots som diferents, molt diferents. He de dir que l'institut és gran, de color marró ataronjat, està tancat per tot arreu, el miras i diries que és com una presó, però sempre jutjant des de fora, a dins és com una universitat, colorida, la gent sempre està somrient, fins i tot els professors.

Abans de sortir de l'habitació vaig fer-li un gran petó a la meva mare, encara que moltes vegades estem en desacord, ella segueix sent la meva mare...

El pare treballa d'hora al matí, el veig a la nit, així que marxo sense veure'l. No em porto bé, agafo un plàtan per esmorzar i surto corrents de casa perquè en menys d'un minut haig d'agafar l'autobús i, com sempre, hi ha la senyora Ana amb el seu marit José. L'Ana és molt agradable, sempre em dona xocolatines, no sé on les aconseguen, però són delicioses. El José sempre em diu que el món està cada vegada pitjor, sempre està feliç. Segons ell no pot viure si no em veu feliç, jo si vull una història d'amor, vinc i parlo amb ells, són un model d'amor. Bé, *boom*, 3 *parades!*, ja soc a l'institut, i de lluny veig el meu amic Thiago.

El Thiago és el meu amic des de fa molts anys, ens vam conèixer el primer dia de l'ESO perquè ens van ajuntar a classe, tenim molt en comú, entre altres coses problemes amb els nostres pares. Sincerament, tenim molta confiança. És un nen primet amb autisme, però això no li impedeix fer res. Fa dues setmanes que no el veig.

Camino per l'institut i veig el meu amic de lluny, però en aquest cas no està dret, està estirat a terra. Com si veiés un bitllet de 50 euros. Llavors salto, penso en quin moment ha caigut i reaccio corrents a ajudar-lo. L'únic que s'escolten són rialles i bromes al voltant, moltes. De vegades algú vol ajudar però no fa res perquè els fa vergonya, i aquest tipus de persones realment no m'agraden. Escolta, aquest és el nostre dia a dia, si no destagues fent pallassades o coses que estan fora de lloc, penses que ets estrany.

Ens toca castellà, amb el professor a la vora i de mal humor. Cada matí, no sé per què, sempre fa olor de colònia de canyella, mai em queda clar, cada vegada que ve a classe, fa pudor de canyella, sempre diu una frase que suposadament, i només per a ell, és motivadora: “Avui farem moltes coses xules i interessants”. Ens va posar en grup per fer un treball de la literatura espanyola del segle XVIII. Què avorrit!, però bé cal fer-lo. Són grups de tres i, òbviament, vaig amb el Thiago i un noi anomenat Bob, que és amic del Thiago. El Bob és un noi llest, esportista, amb els mateixos problemes que jo: la depressió. És un noi molt ric. Hem quedat avui a casa del Bob a les 17:00 per poder fer la feina.

Hi ha diferents optatives: dibuix, llatí, tecnologia i química si és que no em deixo res. El Thiago fa química, té facilitat. Jo odio la química, soc més de tecnologia; diguem que se'm dona genial. Hi ha una cosa que odio d'aquesta classe: la profe. Omple la pissarra amb fórmules i amb números que després tu fas amb una multiplicació i et surt el mateix resultat que a ella, però jo

no dic res, és una noia jove i sembla novell. A més, en aquesta classe els companys mai no s'estan quiets i els del fons tota l'estona parlant, de vegades em fan venir ganes de llençar-los una goma per veure si així callen, tot i que sabent com són, segur que se'm tiren a sobre.

Doncs bé, el meu moment favorit de l'institut és el pati, l'hora d'esbarjo. És en aquest espai on em trobo pel passadís al Thiago i, com sempre, anem a la biblioteca a llegir uns còmics nous que cada setmana hi ha allà. Són 20 minuts de pati, és poc però serveix per desconnectar una miqueta. Després me'n recordo que em toca tornar a classe.

A RCS, m'avorreixo molt perquè és escriure i, a mi, em costa molt expressar-me, tot i que quan em concentro em surten coses molt xules.

Després d'escriure i intentar treure algun profit del meu cervell toca informàtica i aquí és on em torno a separar del Thiago perquè ell fa filosofia i jo informàtica. En aquesta matèria fem de tot, però ens han canviat de profe tres vegades aquest trimestre i sempre acabo perdut però bé, la profe que ha vingut avui és jove, bé és bàsicament la mateixa que la de tecnologia, però aquí l'entenc millor, encara que de vegades s'embolica més que jo quan parlo anglès. A la següent hora toca matemàtiques, no diré mentides: odio amb tot el meu ésser les matemàtiques, el profe m'ajuda molt però és que ho intento i sempre acaba malament, als exàmens sempre penso que ho faig tot bé però la meva nota no diu el mateix. Després, educació física.

Vaig a casa, menjo macarrons amb la meva mare i vaig a la dutxa.

Toca descansar una mica i surto a la plaça del centre, he quedat amb el Thiago per fer la feina a casa del Bob. Després de tornar de casa del Bob continuo amb els deures de l'institut, sopó i al·lito.

Un cop contextualitzats els meus dies, deixaré d'avorrir-vos i us explicaré un problema personal.

Aquest primer curs ha estat una mica pesat perquè he passat per molts atacs d'ansietat, ja que els meus pares segueixen amb la mateixa situació de discutir i cridar. Sempre estan pensant en el que els ve millor a ells, però he aconseguit pujar de pes. Els meus pares cada cop m'entenen menys però sempre penso que poden millorar. Tot i així, entre la senyora Ana i el senyor José, el meu avi Juancho i el Thiago em fan oblidar una mica que no estic bé del tot.

Per cert no us he explicat una cosa. Vaig portar el canell amb una bena perquè la setmana passada a l'institut vaig rodar escala avall. Deu estar rient i preguntant-te com. Estava distret llegint un llibre que es diu "Miradas", us el recomano, està molt maco però no ho feu mentre baixeu les escales perquè si no baixareu les escales d'una manera molt ràpida. El meu pare se'n va anar de casa per tantes baralles que tenia amb la meva mare, se'n va anar a l'altra casa que teníem al centre. Segueixo en contacte amb ell, aquesta vegada ja no penso el mateix, que tornin a estar bé, aquesta vegada penso que uns dels dos demanarà el divorci i

m'hauran de venir entre lleis i advocats preguntant-me amb qui me'n vull anar. El Thiago està una mica malament. L'altre dia li va agafar un atac de nervis pel soroll que hi havia a la classe d'anglès. Jo aquest mes he estat millor d'ànims i estic tenint un hobby súper maco; baixo sempre a la plaça a llençar unes quantes cistelles amb els nois que sempre estan allà jugant. La veritat és que no els conec molt bé però són molt bones persones.

Les classes em van millor però, com sempre, les classes de matemàtiques i anglès em costen la vida tot i que ho seguim intentant. He vist a una noia que va a tercer d'ESO, és preciosa i llesta, rossa i ulls clars, l'únic que sé d'ella és que és de tercer. Però hi ha una cosa que em deixa flipant fins i tot a mi, tranquils no té res a veure amb la noia rossa; he aprovat un examen de matemàtiques! La nota és una mica baixa, però està aprovada. Encara que no ho sembli he estat una mica aclaparat, he estat d'exàmens i de moment les vaig aprovant totes, estic content. Però he d'acceptar que en alguns exàmens se m'ha passat estudiar, i una altra cosa més, m'han tret la bena del canell, me l'hauria d'haver tret el mes passat però a mi em seguia fent mal i me la vaig deixar posada fins ara.

Però bé, ja estic de vacances de Nadal i el meu pare vindrà al sopar de Nadal. Segueix estant malament amb la meva mare però han quedat en un acord amistós suposadament per mi. El meu avi Juancho també vindrà al sopar, ell sempre m'alegra i em va prometre que em portaria de pesca, tot i que mai no ho fa. Els meus oncles i les meves ties també vindran i tots els meus cosins.

He d'afegir que odio els nens petits, sempre que venen a casa la meva habitació acaba potes enlaire, bé més aviat la casa acaba potes enlaire amb tota la família dins. Estic content perquè he aprovat totes les matèries, encara que la profe d'anglès m'ha posat en els comentaris que he aprovat pels pèls però bé. Encara trobo una mica a faltar el Thiago.

Va passar la festa de Nadal però després va venir la d'any nou i vaig anar a passar- la al poble de l'avi Juancho, per fi em va portar a pescar. Ho vam passar molt bé però també una mica malament perquè vam passar fred i una mica més i caic de la canoa per una distracció. He de dir que vaig tenir un refredat durant un parell de dies. Dos dies abans de tornar a l'institut vaig tornar a casa amb la meva mare, bé primer vaig anar a visitar el meu pare per berenar amb ell. L'avi Juancho va tornar al poble i em va deixar allà amb el meu pare i després em va apropar on hi havia la meva mare.

En tornar a l'institut, vaig tornar a veure la noia nova, el Thiago em diu que mai no tindrè cap oportunitat amb ella.

Us en recordeu del treball de literatura espanyola que havíem de lliurar amb el Bob i el Thiago? El vam entregar el primer dia després de les vacances, era una feina una mica llarga, no ens va anar tan malament, millor del que ens esperàvem.

Ara estic millor, no he tornat a tenir atacs, els meus pares estan millor. Vaig pensar que després que se separessin no tornarien a estar junts mai més però el temps els ha fet veure que no poden estar l'un sense l'altre. La meva mare fa anys i em toca preparar

coses amb el meu pare d'amagat i us he d'explicar que en les hores de pati hem canviat de rutina amb el Thiago; ara anem a la classe de música on la Carla sempre està tocant la guitarra. Mai em vaig atrevir a parlar amb la noia que em cridava l'atenció, fins a l'últim dia que vaig saber que se n'anava de l'institut i li vaig dir només “que et vagi bé”, sí, ja ho sé, potser soni una mica antipàtic.

Com he dit, els meus pares ja estan millor, i a poc a poc vaig superant l'ansietat i la depressió, es nota que els meus pares volen fer bé les coses. El meu avi Juancho sempre em dona un cop de mà amb les matèries de l'institut i el Thiago sempre està aquí amb mi, el curs ha estat de temps de baixades i pujades, he après moltes coses i he anat sempre endavant.

Thiago

(Abdellah Ahsien i Joan Palacios García)

Una altra vegada, una altra vegada ho havien fet, ho vaig saber, ja que l'olor m'arribava fins a l'habitació, definitivament els meus pares... s'havien drogat. Encara no sé per què ho fan, però per alguna raó consumeixen aquestes substàncies. Vaig sortir de la meva habitació només per acabar trobant-me els meus pares sense consciència, sota els efectes de la droga. Es trobava sobre la taula, però no sabia distingir quin tipus de narcòtic era el responsable de la seva pèrdua de realitat.

La situació no em sorprenia massa, ja que no era la primera vegada que em passava, però ja era suficient, prou! Ja no podia viure més aquella situació, em lamentava veure-ho. Per aquest motiu vaig decidir marxar de casa, acabant al Mercadona, aturat a la porta. El meu cos va començar a balancejar-se intensament, una sensació molt coneguda quan em saturava una situació. Ho vaig intentar evitar, però l'angoixa es va apoderar de mi. Un pare i el seu fill, que passaven per allà, em van mirar, segurament els vaig fer pena.

Em van preguntar que què em passava, els vaig explicar que tenia problemes amb els meus pares i posteriorment es van oferir a entrar amb mi i comprar-me alguna cosa. Mentre parlava amb ells, el pare del Bob, que així es deia el noi, es va presentar, es deia Will i em va dir que tenien una habitació disponible, per si volia quedar-me allà. No sabia què respondre, ja que els acabava

de conèixer, però per la desesperació del moment vaig acceptar la seva proposta.

En arribar a casa seva va cridar la meva atenció la gran amplada de l'entrada, em sorprenia. Van oferir-me entrar a l'habitació, el pare, molt amable, va expressar que em sentís com a casa, per tant, vaig fer exactament allò: instal·lar-m'hi. No tenia cap mena de possessió, m'ho havia deixat tot a casa, motiu pel qual vaig haver de demanar coses per l'habitació i, posats a fer, les despeses pendents de l'institut. Feia mesos que no assistia a classe per aquest motiu. En Will va cedir a comprar-me una manta, llençols, edredons, a més de material escolar i un ordinador per a l'institut; així com assumir les factures pendents. Es notava el seu bon nivell econòmic.

Minuts després, en Will va rebre una trucada, tot i que no escoltava gaire la conversa, vaig entendre que ja estava tot arreglat per tornar al centre i poder continuar estudiant.

Vaig adormir-me còmodament, cosa que em va costar bastant, ja que no deixava de pensar en què farien els meus pares quan recuperessin la consciència. L'endemà, quan per fi vaig descansar decentment, em va despertar en Will a la mateixa hora en la que va despertar en Bob i ens va dir que era hora d'anar a l'institut. Ens vam vestir i preparar per sortir. En arribar al centre em va dir que entrés amb el Bob i que ell em portaria fins a classe. El professor que em tocava va presentar-me a la classe, estava molt nerviós, ja que no coneixia a ningú, però per sort vaig aconseguir aguantar l'atac de nervis. Crec que se'm notava angoixat, però ho

vaig camuflar el màxim possible, posteriorment el professor em va dir que seiés on volgués; el problema era que no quedaven taules ni cadires i amb el Bob, que em va voler acompanyar, vam anar a buscar-ne a una altra aula, la que quedava al costat de la nostra. L'aula era buida, així que vam anar a una aula diferent. Aquesta vegada hi havia gent, encara que no estava plena del tot, semblava que s'havien partit per la meitat, els hi sobraven bastants taules i cadires, així que en Bob va ajudar-me agafant una taula. Era més fort que jo encara que ell era insegur del seu cos. Vaig agafar la cadira perquè no pesava tant. Abans d'entrar a classe de nou, en Bob va explicar-me tot sobre l'institut: noms de profes, com eren aquests, normes de l'institut, alumnes problemàtics...

La conversa i el trajecte van ser curts, així que vam poder entrar a classe a temps. La classe va ser avorrida i no volia seguir estudiant. Va venir una orientadora a buscar-me a l'aula i em va dir que anés amb ella. Vam anar a una classe i vam començar a parlar una mica de la meua vida. Era hora d'anar al pati i mentre baixava per les escales, amb l'orientadora que m'estava ensenyant l'institut, vaig caure. Resulta que el Bob i el Miguel passaven pel mateix passadís i van anar corrents a ajudar-me. Vaig fer-me mal als genoll i vaig anar a la infermeria. Els meus companys van voler acompanyar-me. Quan van acabar de curar-me ja s'havia acabat el primer pati i vam anar a la classe. El pati era de vint minuts i hi havia dos patis. Per passar el temps del segon pati vaig anar a la biblioteca amb el Miguel. Després d'una estona va venir el Bob. Vam llegir un còmic amb l'objectiu d'acabar-nos el llibre entre els tres. Era un còmic de ciència-

ficció que explicava la història d'un noi normal que després de ser picat per una aranya va desenvolupar habilitats sobrehumanes, crec que li diuen "Superman". El llibre era interessant, ja que el noi també anava a l'institut, així que em podia sentir identificat amb la història i amb bastants situacions que poden tenir molt a veure amb la vida adolescent. Les dues classes següents van passar molt de pressa, només quedava arribar a casa amb en Bob. A la sortida de l'institut vaig pujar al cotxe d'en Will, un Urus de color negre. En pujar al cotxe en Will va dir-nos a mi i al Bob que després de dinar féssim els deures. Era la primera vegada que pujava en un cotxe d'aquella categoria. Un Lamborghini! Mai no hauria pensat pujar en un d'aquests. Quan va començar a accelerar em vaig espantar, però quan vaig acostumar-me a la sensació em va acabar agradant.

Quan vam arribar a casa vaig parlar amb el Bob, li vaig dir que no m'agradava anar a l'institut i ell em va dir que havia d'anar-hi perquè havia d'aprendre. Va passar la tarda i havíem d'anar a sopar perquè el pare d'en Bob ens ho havia dit. Vam anar a dormir després de dinar i quan ens vam llevar, vam anar a l'institut, sense motxilla perquè era l'últim dia del primer trimestre i vam fer una festa jocs, balls...

Tot va anar bé durant el primer trimestre, el segon i el tercer van ser poc agradables, ja que no deixaven de ficar-se amb mi. La situació va fer que em plantegés la meva continuïtat al centre. Ja era hora de tornar a casa, vaig marxar amb el Bob ja que el seu pare no podia venir a recollir-nos així que vam anar caminant a

casa. En arribar vam dinar, la tarda va passar molt de pressa, vam sopar i vam anar a dormir. La nit va passar molt ràpid.

L'endemà, en arribar al centre, vaig entrar a classe com tots els dies. A segona hora, la directora va picar a la porta de la meua classe i va dir:

—Bon dia. Vinc a buscar al Thiago, pot sortir una estona?

—Hola, sí, sí que surti. Vinga, Thiago.

—Val ara surto.

La directora i jo ens vam dirigir cap al despatx. Quan vam arribar al lloc vam seure i ens vam posar a parlar.

—Hola. Thiago, com estàs?

—Estic més o menys perquè no tinc moltes ganes de venir al centre, em sento aïllat de la resta.

—No home, així no. No et sentis aïllat dels teus companys. Ja sé que alguns et tracten com si fossis d'un altre planeta, però ets un més a la classe i no permetré que et tractin així i que estiguis sol les 6 hores del dia.

—Així és com em sento, directora. Em sento molt diferent dels altres, ja que ningú es vol ajuntar amb mi. Entenc que no m'agraden les mateixes coses que als meus companys, però crec que això no és motiu per deixar-me de banda totes les hores i a sobre començar a insultar-me i maltractar-me mentalment.

—Com? Qui t'insulta? Això sí que no ho permetré, perquè en aquest centre tots ens hem de respectar i ser respectats. Fes-me el favor de dir-me qui ha estat el maleducat que t'ha insultat, Thiago.

—Va ser el company del meu darrere, és que no sé com es diu, el que està a la cantonada de la dreta. Em va dir que era un autista i un empanat friki de la vida.

—No em diguis que ha sigut el que jo crec. Tranquil Thiago, tindrà les seves conseqüències. Si et torna a dir un altre insult o una altra paraula maleducada m'ho dius, aleshores parlaré amb ell i tindrà una reunió amb els seus pares.

—Moltes gràcies, directora.

—Vinga tira cap al pati que ja és l'hora.

Quan vaig anar al pati em vaig trobar els meus amics. El Bob estava parlant amb el Miguel i li va preguntar què havia passat. Li vaig explicar tot fil per randa i va quedar al·lucinat. Em va dir que aquell noi és un flipat i que no li fes cas. Vaig expressar que em sentia malament i ell em va recordar que era hora d'anar a classe. Em tocava química, m'agradava molt la química. La professora va dir que havíem de fer uns exercicis, així que em vaig posar a fer-los. Vaig acabar en menys de 10 minuts, però els altres no. Vaig comentar a la profe que ja havia acabat i em va dir que m'esperés. Vaig fer cas i vaig esperar fins que tothom va acabar. Una estona després, la profe va començar a posar a la

pissarra les respostes, eren fórmules i operacions. I jo, com sempre, ho tenia tot bé. Després em tocava física i va passar exactament el mateix, la profe em va felicitar, cosa que em va alegrar molt.

En arribar a casa, vaig pensar en la xerrada d'orientació sobre el nostre futur. Ens van preguntar què faríem: batxillerat o cicles. Llavors vaig rumiar sobre el meu futur. Sabia que m'agradava la química, però mai havia pensat què fer després. El Bob va recomanar-me fer un batxillerat científic, i volia fer-li cas, cap altra sortida m'interessava. A més se'm feia fàcil estudiar. No tenia molt de temps, havíem d'enviar les preinscripcions.

La setmana següent vam començar a enviar-les, finalment vaig decidir anar per batxillerat.

Uns dies després d'acabar l'institut, estava tranquil·lament estirat al sofà, i de sobte em va arribar un correu del centre avisant sobre la festa de graduació. Seria al cap d'uns dies concretament, el 24 de juny. Per tant vaig sortir a comprar la roba que portaria.

En arribar el dia de la celebració, ens vam reunir tots al gimnàs de l'institut.

Estava molt content perquè ja m'havia graduat. Així que ens van dir d'anar al pati a seguir gaudint de la festa.

En acabar la festa vaig decidir sortir de festa per gaudir una mica més, havia una discoteca a prop del meu barri, vaig entrar i vaig conèixer a la Maria.

Bob

(Abel Díaz Guijarro i Ingrid Julió Pintó)

Aquella tarda ho faria. Sí, aquell era el dia. Aquell dia entraria a www.adooh.com, la pàgina web. Em vaig aixecar del meu llit i em vaig preparar per anar a l'institut. Ho tenia tot preparat. Aquella tarda m'instal·laria una VPN (per ocultar la meua ubicació), taparia la càmera amb cinta adhesiva i entraria a la pàgina web. M'havien parlat molt d'aquella pàgina; havia sentit rumors que hi venien de tot a un preu rebaixat, fins i tot venien òrgans i esclaus. Havia de concentrar-me i intentar que no es notés que tenia allò al cap.

Aquell matí, quan vaig arribar a classe, vaig saludar la meua amiga Ayla. És una mica estranya i no té molts amics. El dia que la vaig conèixer em va semblar una persona estranya, però ens vam entendre de seguida. Ella no coneixia el meu pla perquè vaig decidir no explicar-li a ningú. Vaig tenir la temptació d'explicar-li a l'hora del pati, però no ho vaig fer per no preocupar-la.

Quan va acabar l'última hora de classe, vaig anar-me'n cap a casa ràpidament. Només tenia present la pàgina web. Vaig dinar i vaig obrir el meu ordinador. Primer vaig instal·lar la VPN, una que vaig trobar gratis per Internet, semblava fiable. Vaig canviar la meua ubicació a Columbus, Ohio. Després havia de tancar la webcam de l'ordinador, ja que els hackers solen espionar-te per la webcam i podien gravar-te per després fer-te xantatge o accedir a la teua ubicació.

Vaig agafar un rotllo de cinta americana i vaig tallar-ne un tros, per tapar la càmera. Quan vaig haver fet tot el procediment vaig introduir la URL de la pàgina. Al principi vaig dubtar, però em vaig decidir a entrar i quan vaig fer-ho em va sortir un missatge que resava: “Bienvenido a adooh.com, un lugar donde puedes ser tú mismo”. Vaig tancar el missatge i vaig continuar navegant. A la pàgina principal hi havia de tot tipus d’armes, drogues, òrgans. El meu pare va entrar a l’habitació i vaig canviar la pestanya a una altra, però en aquella pàgina hi havia un tutorial de com entrar a la pàgina. Em va preguntar què era allò, llavors jo li vaig respondre que era un vídeo random que em va sortir a YouTube. Finalment, se’n va anar de l’habitació. Vaig tornar a entrar-hi i hi havia una secció on podies comprar ohianos que fan metamfetamina i tenen càncer de pulmó. Volia comprar un ohiano però volia començar comprant alguna cosa més petita com un pulmó o un llença míssils o un paquet de cànnabis.

Després de passar-me hores buscant què comprar vaig veure una Borchardt C-93, que va ser la primera pistola semiautomàtica valorada en 560 \$. A baix posava que la pistola encara no estava carregada. Vaig contactar amb el venedor per la missatgeria de la pàgina i em va dir que en dos dies l’encarregaria. Al principi em va semblar molt de temps perquè tardaria quasi un mes en arribar, ja que el venedor era de Guinea-Bissau. Com que ja havia passat 5 hores davant de l’ordinador vaig anar al carrer a prendre l’aire. Quan ja tornava cap a casa em vaig trobar la *Baba Za Zvezdara*, una dona que balla quan sap que hi ha una persona a prop i si et veu et mata. Llavors, amb molta por, em vaig posar a córrer cap a casa meva. Vaig agafar un carrer en el que trigaria

vint-i-cinc minuts a tornar, però m'havia salvat. Quan vaig tornar a casa el meu pare em va dir que per què havia tardat tant. Òbviament no li vaig dir allò de la dona i li vaig dir que estava molt estressat.

Quan va passar tot això em vaig dutxar i me'n vaig anar cap a la meua habitació a veure TikTok, però va passar una cosa molt rara; tots els vídeos que em sortien eren del venedor de la Borchardt i, el més estrany, era que els vídeos no tenien cap m'agrada i cap comentari, semblaven vídeos destinats a mi. Tenia molta por perquè a la majoria de vídeos apareixia ell amb una màscara i parlava en codi morse. Abans de tancar TikTok, sense tocar res, em va aparèixer un vídeo de *The Torture Soup*. Ara sí que tenia molta por. Vaig tancar ràpidament TikTok i vaig enviar-li un WhatsApp a l'Ayla explicant-li el que m'havia passat. No em va respondre fins a les 2 am. Em va dir que segurament seria que quan veus un vídeo després t'apareixen molts d'aquest tema. A mi això no em va tranquil·litzar gens, no podia dormir i em sentia molt espantat, per alguna raó sentia cops a la paret.

Finalment, va sonar l'alarma, em vaig aixecar ràpidament i vaig baixar a la planta de baix, però aquesta vegada el recorregut per la mansió se'n va fer més llarg. Sentia una angoixa que no podia explicar bé, després d'un atac d'ansietat el meu pare va portar la farmaciola i em va donar un *Trankimazin*. Em vaig trobar molt millor i vaig poder esmorzar i, mentrestant, el meu pare em va preguntar què m'havia passat. Li vaig dir que havia estat un

malson molt fort. Vaig acabar d'esmorzar i em vaig preparar per anar a l'institut.

Vaig arribar a l'institut. Aquell dia va arribar un noi nou, però no vaig interactuar amb ell, només sabia que el seu nom era Thiago.

A la tarda vaig anar amb el meu pare al Mercadona i allà, a la porta, ens vam trobar el Thiago. El vaig conèixer més a fons aquella tarda.

En Thiago és un noi que té problemes econòmics i amb els seus pares. És un noi autista i s'ha escapat de casa per culpa dels pares. El meu pare, veient la situació del Thiago, li va donar un bitllet de 100 euros i li va oferir una habitació de luxe de la nostra mansió, en el pis 21 (en l'últim bàsicament). A la nit, quan estàvem sopant, el Thiago ens va parlar més de la seva família i la seva situació familiar. Quan vam acabar de sopar, tots vam pujar a les nostres habitacions. Li vaig dir bona nit a l'Ayla per WhatsApp, com sempre feia. Vaig fer una cosa personal i em vaig adormir.

Al matí el Thiago em va dir que mai havia dormit tan bé. Vam sortir de casa i, caminant cap a l'institut, el Thiago em va explicar més coses de la seva vida. Vam arribar a l'escola i l'Ayla es va sorprendre que anés amb el noi nou i li vaig explicar tot. Quan vaig sortir de l'institut, el meu pare havia vingut a recollir-nos al Thiago i a mi en el seu Lamborghini. Ja feia uns dies que no entrava a adooh.com així que vaig entrar i vaig veure

al qui li compraria la Borchardt. M'havia respost el venedor, em va dir que ja l'havia encarregat i que en tres setmanes m'arribaria. Li vaig fer un Bizum de 560 \$ i me'n vaig anar a classes de karate.

Quan vaig tornar d'arts marciais, el meu ordinador feia sorollets estranys tot i que estava apagat. El vaig encendre, però va sortir la màfia que em venia la Borchardt amb la seva vestimenta negra i blanca amb mascareta. Finalment, es va encendre, però no va acabar aquí, la llum de la meva habitació parpellejava i em va arribar un correu del venedor que deia "la Borchardt la utilitzaré a casa teva" i un emoji d'una calavera. Tenia ganes d'explicar-li a algú el que em passava, però la meva ment deia que no.

El Thiago va entrar a la meva habitació per dir-me si volia acompanyar-lo a fer uns encàrrecs, li vaig dir que sí. El meu cos sentia una sensació que no havia sentit mai, era com angoixa, però no sabia exactament què era. Vaig sortir amb el Thiago, no obstant això, veia gent amb la vestimenta d'aquella màfia per tot arreu, era una al·lucinació, i jo mai no he tingut cap al·lucinació.

El Thiago va notar alguna cosa estranya en mi; vaig mentir-li dient-li que em trobava perfectament i vam continuar caminant. Quan vam tornar a la mansió, el meu pare tenia un regal per al Thiago, era el nou iPhone 16. El Thiago el va obrir amb una il·lusió que jo crec que mai havia sentit per la seva situació econòmica i familiar. Quan ja estava carregat, el Thiago el primer que es va descarregar va ser WhatsApp, per poder entrar

al grup de la classe i així saber quins deures hi havia. Quan ja li vaig passar l'enllaç per poder-se unir al grup, em va dir:

—Hi havia deures de castellà? —vaig dir espantat—. Merda! és veritat, a més són 5 dossiers de 20 i 15 pàgines.

Els vam fer, encara que vam estar 6 hores fent-los i a les 4 am vam anar a dormir i sols faltaven 2 hores per llevar-nos. Quan ja estava estirat en el llit preparat per anar-me'n a dormir vaig veure una llum molt forta que entrava per la meva habitació, vaig mirar i... eren els de la màfia d'adooh.com. Vaig estar observant-los, però no feien res interessant. Al cap de 15 minuts aproximadament van marxar i jo ja em vaig adormir.

L'endemà al matí ens vam llevar 25 minuts tard, a la nit jo no havia pogut dormir gaire per no dir res perquè tenia malsons amb la màfia de la pàgina web. El Thiago no volia anar a l'institut perquè deia que no es trobava bé.

—Segur que és per estrenar l'iPhone 16, no? Ha, ha, ha —vaig dir fent broma.

—Em trobo malament de veritat, durant la nit he vomitat —va dir el Thiago.

Em vaig preparar i me'n vaig anar cap a l'institut. Arribant quasi a l'institut, vaig veure dues furgonetes amb la bandera d'Ohio a la part del darrere; en aquell moment ja sabia que era la màfia d'Adooh. Vaig intentar córrer per fugir d'ells, però no va ser suficient i un dels mafiosos em va atrapar i em van deixar

inconscient. Vaig despertar en un lloc amb llums vermelles. El líder de la màfia, que era el que m'havia de vendre la Borchardt, anava vestit amb una túnica negra i unes sabates del color de la bandera d'Ohio i al darrere una frase que deia "Only in Ohio" com la resta de mafiosos. Estava clar que eren d'Ohio. Jo ja sabia alguna cosa sobre Ohio ja que els meus pares tenen una empresa allà. El líder de la màfia em va dir que estaven a Ohio i que m'havien espiat i sabien que la meva família és rica i m'havien segrestat per així reclamar 3 milions d'euros per poder salvar-me. Després de tot això em van tornar a adormir.

El meu pare es va preocupar perquè li va arribar un avís de faltes de l'institut i va veure que passaven les hores i jo no arribava a casa. No va dormir en tota la nit perquè estava preocupat i va trucar a la policia, però li van dir que es considera desaparició només quan fa 24 hores que algú ha desaparegut.

El meu pare ja estava estressat i va trucar a l'Ayla, però no responia, el Thiago va baixar al pis on estava el meu pare i li va dir que ja l'altre dia em notava estrany, però que jo no volia dir-li res. L'endemà ja era dissabte i no hi havia classes així que es podien dedicar a buscar-me. Al matí, l'Ayla li va enviar un missatge al meu pare per preguntar-li per què havia trucat i el meu pare li va respondre que era important i que vingués de pressa a la mansió. L'Ayla va agafar el seu skate i va anar a la mansió. Quan va arribar, el Thiago i el meu pare li van explicar què estava passant i l'Ayla va dir:

—I per què no mirem el seu ordinador? No sé, si el Thiago diu que ja el notava estrany des de fa uns dies, amb tot això que hi ha ara del ciberassetjament pot ser que l'estiguin assetjant.

Van pujar ràpidament a la meva habitació, van obrir l'ordinador i van veure que tenia 3 correus nous i en tots posava el mateix “Sr. Kennedy, si està llegint aquest missatge és perquè hem segrestat el seu fill i està tancat en un magatzem a Ohio perquè sabem que té una empresa allà. Si vol tornar a veure'l amb vida porti 3 milions d'euros”.

Un amic de l'Ayla sap bastant d'informàtica, de fet treballa d'informàtic a domicili. L'Ayla el va trucar perquè vingués i els ajudés. Va arribar i va fer coses de hackers per poder saber d'on venia tot i el van portar a la pàgina d'addoh.com. Va veure que era una pàgina il·legal i el meu pare va dir sorprès:

—És impossible, no pot ser, no m'ho crec, el meu fill no és així, ell no té motius per entrar en aquest tipus de pàgines.

L'Ayla li va dir al seu amic que busqués l'adreça exacta on estava segrestat. Quan van tenir l'adreça el meu pare li va dir a l'Ayla i al Thiago:

—Voleu fer un viatge a Ohio, nois?

—Sí, clar —van respondre amb il·lusió.

L'Ayla, el Thiago i el meu pare van descobrir on estava segrestat i van venir a rescatar-me. Van agafar l'helicòpter que tenia el

meu pare i van anar cap a Ohio. Van deixar l'helicòpter a l'empresa que té el meu pare a Ohio i des d'allà van agafar un dels seus cotxes, el Lamborghini Urus, que van aparcar prop de la ubicació. Van haver de caminar uns 10 minuts per arribar-hi i quan van ser allà van fer un pla per poder entrar sense fer soroll a la sala.

Van poder entrar bé, però els guardes estaven atents i els van enxampar. El meu pare els va dir:

—Nois, no sé si aneu a classes d'arts marciais amb el meu fill, però vosaltres foteu cops a les seves parts febles i ja està, jo m'encarrego de la resta.

El meu pare els va donar cops d'arts marciais a tots els guàrdies, fins que ja el líder de la màfia va haver d'aparèixer. Amb veu com si el retés li va dir:

—Segur que creus que a mi em pots guanyar i que aquests nois són uns matats i no creus que puguin fer res.

Això al meu pare li va tocar molt la moral i li va fer un cop prohibit que sols es pot fer en situacions molt extremes. El va deixar inconscient i van poder passar fins que van arribar a on estava jo lligat i em van deslligar. Els vaig donar les gràcies a tots quasi plorant de l'emoció.

Durant el camí cap a l'helicòpter el meu pare em va fote una esbroncada de l'hòstia, però aquella vegada, després de tot el viscut, vaig agrair aquella esbroncada perquè crec que me la mereixia per tot el que havia muntat i havia fet viure al meu pare,

al Thiago i a l'Ayla. El que van fer ells dos per mi sempre els ho agrairé i des d'aquell moment els vaig considerar com a germans. Quan vam arribar a casa, el meu pare els va donar permís al Thiago i a l'Ayla per fotre'm una bona pallissa. Me'n van donar una de bona perquè jo ja estava marejat i per si havia sigut poc, l'Ayla va agafar una cadira de plàstic i em va donar a l'abdomen amb la cadira. Després d'aquella forta pallissa els vaig dir a tots tres:

—Suposo que ara ja us haurà passat tota la ira, no?

L'Ayla, que a vegades era una mica violenta, i li agradava pegar amb cadires va dir-me:

—No, que et fotin— i se'n va anar.

En canvi, en Thiago em va poder perdonar.

Ayla

(Yan Chen)

L'institut està ple de persones interessants, cadascú té la seva pròpia història, des d'històries tristes plenes de tragèdies, una història plena de misteris amb un final inesperat o, fins i tot, una història d'amor típica dels 80.

Em pregunto com acabaran les coses per a cadascú, quantes persones aniran al batxillerat? Quantes a cicles? Quines aniran a treballar directament? Jo aniré a un batxillerat artístic, almenys crec que hi aniré, si no faré algun cicle.

Sempre m'ha agradat l'art, després de tot, qualsevol cosa pot arribar a ser una obra d'art com "La última cena" de Leonardo Da Vinci, fins i tot un dibuix que fa un nen i que els pares penjarien a la nevera, pot ser art. Tot depèn de l'ull de l'artista o de l'espectador. Però els meus ulls no veien art quan dibuixava o pintava, el que veien era un munt d'escombraries, un conjunt de línies sense sentit. Els meus ulls no veien res bonic ara, a diferència de quan era petita que tenia passió i creia que tot el que feia era bonic.

Potser no hauria d'escollir un camí artístic. No és que no tingués el talent necessari sinó que jo no m'ho creia prou cada vegada que intentava pintar un quadre.

La Carla va ser la meva primera amiga "normal". Ens vam conèixer a l'escola.

La Carla era una nena molt tímida, tan silenciosa com un ratolí, amb cabells llargs ondulats i pèl-roja, ulls color cafè, amb ulleres i amb uns quilets de més que l'acomplexaven. Jo m'estimo molt a la Carla, ella va ser la meva primera amiga de veritat.

A mi no m'agrada l'Álvaro, l'ex de la Carla. L'Álvaro és un pocavergonya. Un dia, quan estava amb el seu grup d'amics com sempre feia, van començar a fer comentaris i a riure cada vegada que algunes persones passaven. Aquell dia em vaig apropar al grup i la meva cara, que normalment mostrava alegria, va canviar i em vaig enfadar. L'Álvaro em va mirar sorprès i de sobte va rebre un cop de puny que el va fer caure a terra amb el nas sagnant. L'Álvaro esperava que algun dels seus amics l'ajudés, però tots van sortir corrents i el van deixar sol.

El meu segon amic va ser el Bob. El Bob és un nen llest, els seus pares li posen molta pressió en els estudis, en els esports, com a persona en general. Ens vam conèixer fa poc. El Bob és un bon nen, però fa poc va començar a tenir problemes i m'alegra saber que els ha solucionat. Espero que no torni a tenir problemes amb pàgines il·legals. Vaig mirar el mòbil, havien passat 20 minuts des que havíem començat a caminar.

—M'estic cansant—va dir la meva germana i la vaig ignorar. — Jo volia anar a la llibreria per comprar-li el llibre a la Carla— va continuar .

—Si ens sobra temps anirem a comprar el llibre— vaig dir al final.

La Carla ha sigut la meva amiga des del primer dia que ens vam conèixer i últimament s'havia interessat molt per un llibre. La meva germana i jo havíem decidit de comprar-li un llibre, després del que li havia passat necessitava una sorpresa alegre.

Després d'uns altres 5 o 6 minuts vam arribar a la casa del doctor, vaig picar a la porta i vam esperar un temps.

—Creus que està a casa?—va preguntar la meva germana. No vaig tenir temps per respondre quan el doctor va obrir la porta.

—Bona tarda, Ayla, entra aniré a agafar la medicació.

La nova casa del doctor era bastant espaiosa, amb el primer pis més destinat als convidats i la resta dels pisos més apta per fer la seva feina.

—Recorda que has de beure un got d'aigua per evitar qualsevol tipus d'accident, no et quedis a fora fins molt tard— va afegir després de donar-me la medicació.

Mentre passava per un carrer vaig veure una llibreria que tenia a l'aparador el llibre que buscava. Vaig entrar-hi mentre guardava les coses a la motxilla. L'encarregat de la caixa em va mirar i vaig assenyalar el llibre que volia.

—Això serà tot? —va preguntar amb un to desinteressat. —Sí —vaig respondre, vaig pagar i vaig sortir de la botiga per tornar amb la meva germana que m'estava esperant a fora.

Vam tornar a casa, vaig entrar a la cuina i vaig buscar la medicació. Dins d'una capsa taronja hi havia unes poques pastilles suficients per una dosi.

—No t'oblidis d'acompanyar-les amb aigua, baixaran més fàcilment així —va dir la meva germana oferint-me un got d'aigua.

La vaig mirar i em vaig prendre les pastilles.

—Fins demà —vam dir a l'uníson.

Empassant-me la medicació vaig mirar cap a on hauria d'estar la meva germana i no la vaig trobar.

Quan era petita, abans de conèixer a la Carla, jo no tenia a ningú, ni amics ni germans. No tenia una bona relació amb els meus pares, ni la mama ni el papa m'estimaven gaire. Però un dia, quan em vaig despertar, vaig veure una persona, una nena possiblement de la meva mateixa edat. Jo estava confosa, com era possible que una nena estigués dins de casa meva? Al cap dels dies la nena no marxava i vam començar a parlar. Ella es va convertir en la meva primera amiga, però estava clar que ella no era una persona.

Després d'això vaig començar a tenir visions estranyes després d'aquell moment, figures obscures, veus estranyes, un xiuxiueig que mai no em deixava en pau.

Vaig anar a preparar-me per dormir i, mirant el mòbil, em vaig adonar que era d'hora. Vaig pensar en com acabarien les coses de nou, quines altres opcions tenia pel futur, mai no vaig tenir un talent per les mates o les llengües, tot em semblava molt confús, però si no tenia un futur en l'art què faria? Realment tindria un futur en alguna cosa? Què passaria si em quedava estancada? Jo mai vaig ser una nena intel·ligent, tenia unes notes acceptables, res fora de la mitjana, no tenia una assignatura on fos una crac. Jo era una persona en la mitjana, no tenia cap talent, l'única cosa en la qual era bona era l'art i ni tan sols podia sentir la mateixa passió que sentia abans.

Potser hauria d'ignorar-ho tot i escollir alguna feina en què fos bona. La gent sempre diu que hauries d'escollir una cosa que et faci feliç, però com escolliria alguna cosa que em fes feliç si no trobava la felicitat en res? Havia pensat a treballar com a infermera, no tenia cap problema amb la sang, però probablement ja s'havien acabat les places, ja no tindria cap problema amb el fet d'anar a treballar a un lloc que no m'agrada per la resta de la meva vida.

Vaig anar a la meva habitació, volia intentar una cosa abans de prendre aquesta decisió. Agafant un pinzell vaig mirar cap al quadre en el qual em vaig quedar estancada, amb una gran creu de color vermell sobre la pintura. Vaig tancar els ulls i vaig ignorar la mandra que tenia per agafar el pinzell. Em diuen que per pintar necessites una idea del que faràs, però ara no tenia una idea. Amb tota la calma que vaig poder aconseguir vaig

començar a pintar. No importaven ni els colors ni la forma, l'única cosa que importava era jo i només jo.

Vaig obrir els ulls, vaig anar a agafar una altra paleta de pintura, una molt elegant, una que el Bob m'havia regalat. Feia uns quants mesos que la tenia i al contrari de la meva paleta usual aquesta era molt refinada, d'una molt bona marca. No era la típica que li donaries a un nen de cinc anys, aquesta era una Holbein Heavy-Body de pintures acríliques especialitzades en la pintura en mullat. Un set de 5 colors ja costava 60 euros i el Bob m'havia comprat el set de 12 pintures. Obrint el paquet vaig mirar els colors i vaig donar-li els tocs finals a la pintura. Per fi m'agradava la pintura. Vaig tornar a sentir l'emoció de la pintura una altra vegada.

Vaig mirar el mòbil, ja era tard i al dia següent tenia classes, ja endreçaria la casa un altre dia. Guardant el llibre dins la motxilla me'n vaig anar a dormir.

Carla

(Irene Mozos Guasch i Soraya Roldán Mengual)

Una altra vegada era dilluns, i a més, per desgràcia, em tocava fer una presentació d'història. Estava molt nerviosa, les mans em suaven i tremolava com una boja. No em sentia capaç d'enfrontar-me a aquesta situació, però solament faltava un alumne per presentar.

Vaig començar a sentir que em faltava l'aire, la veu dels meus companys cada vegada se sentia més lluny. Estava a res de posar-me a plorar, així que vaig sortir corrent de classe abans de colapsar, i em vaig amagar al bany. Ja amagada, les llàgrimes van sortir sense por de ser descoberta. Amb la respiració irregular i grans ganes de vomitar, vaig relliscar per la paret, quedant asseguda al terra. Tot el cos em pesava i sentia massa angouxa.

Potser estava sent exagerada, però pel simple fet de pensar que tots els ulls estarien sobre mi, em feia mal el cap. No sé quan vaig començar a sentir-me incòmoda en llocs on hi havia molta gent, crec que va ser poc després de tallar amb l'Álvaro.

La porta es va obrir estrepitosament, però per estar sumida en els meus pensaments, vaig ser incapaç de reaccionar. Inconscientment, les meves mans van començar a esgarrapar els meus braços, com un intent desesperat de mantenir-me en la realitat.

Unes suaus mans van parar les meves amb delicadesa i vaig trigar uns llargs segons fins aconseguir comprendre la situació i identificar la persona que hi havia davant meu. Vaig obrir els ulls com si hagués vist un fantasma i d'un salt em vaig aixecar, passant el meu avantbraç dret per eixugar-me els ulls; no volia que ningú es preocupés per mi, encara menys la meva millor amiga.

—Carla, estàs bé? —amb gran preocupació se'm va apropar.

—Sí, sí, no et preocupis, Ayla —em vaig fer la forta, encara que en aquell moment em sentia la persona més dèbil del món.

—No és veritat, no ho estàs.

Encara que intentés enganyar-la, em coneixia millor que ningú, així que era inútil. Vaig sospirar resignada, tornant a seure a terra. L'Ayla em va imitar, i amb comprensió va fregar la meva esquena fent l'intent de consolar-me. Recolzant el meu cap en la seva espatlla vaig tornar a plorar deixant de reprimir els meus sentiments davant d'ella.

Davant de qualsevol altra persona estaria molt avergonyida, però amb l'Ayla, encara que en un principi fos reticent, al final sempre acabava ensenyant-li la meva faceta més dèbil, i no m'acabava sentint incòmoda. Una vegada em vaig trobar més tranquil·la, l'Ayla va tornar a parlar:

—Ja estàs millor? —vaig assentir sense mirar-la —. Què ha passat?

—No ho sé, estava a punt de sortir a presentar. Crec que m’he bloquejat.

—No és normal que reaccionis així. Carla, em sembla que has tingut un atac d’ansietat —em va dir preocupada.

Em vaig quedar en silenci rumiant les paraules de la meva amiga. *“I si és cert? Però no és molt exagerat reaccionar així per una simple presentació escolar?”*. Realment no sabia què pensar.

—Ei, Carla, segueixes aquí? Estàs a la lluna de València!

—Eh? Perdona, no estava escoltant. Què deies?

—T’estava preguntant que si t’has plantejat anar a un psicòleg?

—Però no estic boja...

—Un psicòleg no és per gent boja, hi pot anar tothom. Igual que patim malalties fisiològiques, també en podem patir de mentals. I igualment, a tots ens aniria bé anar-hi almenys un cop cada cert temps.

—Dubto que els meus pares m’hi portin.

—Has de parlar amb ells, i sincerar-te sobre el teu problema —em va dir tenint cura de les seves paraules, com si tingués por de dir-me alguna cosa que no m’agradaria.

Em vaig aixecar del terra i, pensant en les paraules de l’Ayla, vaig tornar a classe i no em vaig poder concentrar en tota l’hora. Després em tocava matemàtiques, i no em sentia amb forces per poder enfrontar-me a un problema de trigonometria; odiava els angles tant com al meu ex, però havia d’esperar fins l’hora de marxar a casa per poder comentar-li als meus pares el que la

meva amiga em va plantejar, encara que la meva impaciència no ajudés.

Just quan anava a començar els exercicis, va entrar la professora d'història. Jo, la veritat, ja tenia la idea que venia a parlar amb mi per haver-me anat enmig de la seva classe minuts abans de presentar, però no volia recordar aquell moment, no m'agradaria tornar a passar per això.

—Carla, pots sortir un moment a parlar amb mi? —em va dir ella. No semblava enfadada, però tampoc es veia massa amigable.

Se li veia la cara de preocupació, jo no volia que ningú es preocupés per mi, no m'agrada que m'ajudin. Però, i si ho necessitava? Així que sense dir res la vaig seguir fins que vam arribar al seu departament i em va deixar passar de forma educada. Agraint-li l'amabilitat, em vaig quedar de peu sense saber si seure o quedar-me de peu.

En aquell moment de confusió, la professora em va indicar amb la mà que seïés just davant seu. Eren cadires d'aquelles toves, no com les que tenim a classe. Quan vaig entendre el missatge que em va enviar a través dels seus gestos, vaig seure amb rapidesa per no fer-la esperar.

—Explica'm, què ha passat? Sé que ets molt nerviosa i vergonyosa, però aquesta no és forma de sortir de classe —va dir ella.

No sabia si preocupar-me o no, aquell to de veu no era normal en ella. No estava esbroncant-me, però tenia ganes de plorar en sentir-la. No sabia per on començar, però el que sí sabia és que no tenia ganes de dir-li a ella. Són temes personals i tinc por que ella em jutgi.

—No res, professora, he tingut una urgència i no he pogut demanar permís. —vaig dir amb ganes que aquesta conversa acabés i poder marxar.

—Saps que pots confiar en mi, el centre no només està per ensenyar-te, sinó que també et podem ajudar amb els teus problemes, encara que no siguin de l'institut. Tots som humans i a vegades necessitem ajuda externa.

Em vaig quedar pensativa, per no saber si dir-li o no. Sembla que ella pensa que són temes externs, però és que simplement vaig tenir-li pànic a aquella situació tan espantosa per a mi. No és una cosa que pugui controlar. Sé que té raó, però no vull que s'assabenti més gent, quedaré com l'estúpida poruga de tot l'institut, passaran a dir-me; gallina dramàtica.

—L'Ayla ja ho sap tot, ella m'ha ajudat, i prefereixo que ningú més ho sàpiga. Si es complica la cosa vindré a parlar amb tu.

Abans que em pogués dir res més el timbre va sonar. Era l'hora del pati, llavors la professora, encara preocupada, va donar-me permís per sortir. Jo vaig agrair aquell miracle, la professora ja no insistia més i en el moment que vaig sortir i tancar la porta els nervis i la pressió van anar desapareixent.

Tenia vint minuts de pati. Em vaig amagar a un passadís de l'institut puix que no m'agrada sortir amb tots els adolescents fora. Vaig agafar el mòbil i, confusa, vaig obrir Google i vaig aprofitar per buscar; “què és un psicòleg?”. Sempre he pensat que era per a bojos, però l'Ayla va negar-me aquella teoria.

Vaig informar-me i la meva amiga tenia raó, vaig veure que a molta gent li ajuda. El complicat era explicar-ho als meus pares.

Les classes van passar ràpid i per fi era l'hora de tornar a casa. Així doncs, vaig guardar-ho tot a la motxilla i me'n vaig anar.

Per por a explicar-li als meus pares el meu atac d'ansietat, vaig tractar d'endarrerir el més possible la meva arribada a casa. No sabia com es prendrien el que els anava a dir, però mai havíem parlat sobre psicòlegs o salut mental, així que m'aterrava que em prenguessin per boja. El meu pare treballa fins tard, però la meva mare m'espera a casa per dinar i, com que és estrany que arribi tard, ma mare em va trucar. La vaig avisar que ja gairebé arribava i em vaig afanyar per tornar.

Hi havia macarrons per dinar, m'encanten, la meva mare m'havia fet el meu plat favorit. Com que no estava el meu pare vaig esperar que arribés a casa per parlar amb ells, ara volia gaudir el menjar que tant m'agradava.

Mentre esperava, amb uns nervis que no em deixaven ni respirar, vaig estar ajudant a rentar la cuina i a més vaig acabar uns deures que tenia de matemàtiques, em feia molta mandra fer-los, però s'havien de fer.

Eren les set de la tarda quan la porta es va obrir i el meu pare va entrar. Em vaig preparar per dir-los el que tant estava esperant, simplement esperava que no s'ho prenguessin malament. A més no volia molestar el meu pare, havia estat treballant tot el dia.

—Hola, quin dia més dur de feina, per fiestic a casa. —Va dir el meu pare, amb un to de veu cansada. —Just es va acostar a mi i em va fer un petó al front.

—Hola, papa, com ha anat el teu dia?

—Molt bé! He pogut acabar diversos projectes.

A casa sempre sopem molt d'hora perquè el meu pare pugui dormir abans, perquè es lleva molt d'hora, i aprofitem aquesta estona per parlar de diferents temes.

Vam anar a ajudar a ma mare a fer el sopar, el meu pare cuinant i jo parant la taula. Els nervis ja començaven a aparèixer de nou, i tota la gana que tenia se'n va anar. Arribat el moment de dir-los-hi, potser sembla que estigui fent un drama per no res, però sempre se m'ha fet difícil parlar amb els meus pares sobre els meus sentiments, em vaig posar molt nerviosa. La meva mare estava veient que el meu plat de sopa no baixava.

—Carla, passa res? Per què no menges? —Va interrompe aquest silenci on solament s'escoltava la tele.

Anava a dir-li que tot estava bé però, a qui volia enganyar? Era el moment de dir el que tant m'atterria.

—Vull dir-vos una cosa, podríeu escoltar-me uns minuts? —
Vaig dir mentre em tronava els dits i movia el meu peu dret descontroladament. D'aquesta manera es veuen els meus nervis.
—Si, tranquil·la. Explica'ns allò que tant et preocupa.

No sabia per on començar, tenia ganes de plorar.

—Mama —la vaig mirar, —Papa —el vaig mirar. —No puc estar a un lloc amb molta gent, tinc ansietat, avui he intentat fer una presentació, i no he pogut, he sortit corrents de classe. El pitjor és que no ha sigut solament avui, sempre em passa, i no m'agrada aquesta sensació, tinc ganes de plorar, tremolo com una boja, tinc mal de cap i fins i tot la meva respiració és irregular. M'agradaria poder controlar aquest fet, i una amiga m'ha recomanat anar al... —Vaig respirar abans de dir aquella paraula que no sé si alteraria la conversa, però finalment ho vaig dir. —Psicòleg.

Hi van haver uns segons de silenci, estava molt nerviosa, però finalment la meva mare va parlar.

—Carla, no tinguis por a dir-nos aquestes coses, si ens ho expliques t'entendrem. —Va dir-me la meva mare intentant consolar-me.

Però em preocupava el meu pare, encara no havia parlat amb ell.

—Papa, què n'opines?

Es va quedar uns segons callat fins que em va respondre: —No ho sé, filla... —Sabia que aquesta conversa sortiria.

—No és per a bojos, tothom hi pot anar. I a mi m'agradaria provar-ho. I si no m'ajuda de debò que no hi tornaré, però si us plau no m'agrada gens com reaccio davant d'una presentació o d'un grup extern de gent. —Vaig tractar d'explicar-li amb tota la calma possible.

Finalment, després d'estar parlant pacíficament amb ells, van ser molt més comprensius del que pensava. Vaig anar-me'n a dormir molt més contenta i tranquil·la. Ja havien demanat hora pel dia següent a les 11:00 del matí, perquè tot i que tenia institut, no estava preparada per tornar-hi.

Al dia següent em vaig llevar contenta, però una mica nerviosa per aquesta nova experiència.

—Ayla, vaig al psicòleg, gràcies pels ànims.

Ja t'explicaré.

—Li vaig enviar un missatge.

—Me n'alegro, que vagi bé. 😊

La meva psicòloga és una noia gairebé tan baixeta com jo, rossa i té uns ulls color cafè preciosos. Sempre duu una bata blanca i unes ulleres negres que m'encanten. Sembla d'uns vint-i-cinc anys, però no m'he atrevit a preguntar-li. La primera vegada que hi vaig anar, em va obrir la porta indicant-me amablement que podia passar.

Era una sala molt més agradable del que m'imaginava i, encara que els primers minuts estava molt nerviosa, vaig sentir-me còmoda amb ella en un tres i no res. La veritat, em vaig divertir molt, i em va aclarir moltes coses, a més que ella em va caure molt bé. Sentia que m'ajudaria molt i m'aniria fent molt íntima amb la meva psicòloga. Era la primera sessió i tenia clar que hi volia tornar, els meus pares fliparan quan els ho expliqui.

Corina

(Sara el Moudden i Ingrid Villanueva Díaz)

M'acabo de mudar a Terrassa amb els meus oncles i la meva cosina. Els meus pares van patir un accident molt recent i malauradament han mort. Comencem una nova vida ara que ha passat tot això i un nou curs de 4t de l'ESO a l'institut.

Mentre el temps transcorria, els dies anaven empitjorant, no sentia que els meus oncles em tractessin com devien i això no em feia sentir bé.

Els meus oncles sempre em comparaven amb la meva cosina i ho creieu o no arriba a un punt que això cansa, així que un dia, abans d'entrar a l'institut, vaig decidir saltar-me alguna hora de classe i anar explorant els carrers. Relaxa molt sortir tu sola, ja que no coneixia res vaig aprofitar per passejar sense ningú més. Vaig decidir passar per un carrer pel qual em vaig perdre sense voler.

De lluny vaig veure una figura d'un home que se'm feia molt conegut, al principi em vaig espantar, veia la seva mirada clavada a la meva, fins que en anar apropant-me em vaig adonar que l'ombra d'aquell home era de Farrosh, un noi de la meva classe amb el qual no tenia gaire contacte, però em va sorprendre veure'l.

Quan ens vam trobar pel pas de la vorera el Farrosh va acudir a ajudar-me al moment i vam decidir anar junts a classe a segona

hora. De camí a l'institut em va preguntar que per què a aquelles hores, en horari de classe, estava sola. Li vaig respondre que m'acabava de mudar fa poc i que estava coneixent la ciutat.

A partir d'aquí el Farrosh i jo vam començar una conversa de camí a l'institut. Vaig començar a explicar-li les meves coses personals perquè era l'única persona que estava amb mi i estava nerviosa per si els meus oncles s'assabentaven que no estava a classe. Ell em va donar solució als meus problemes regalant-me una mica de droga. Els dies transcorrien com pensava, donant solució als meus problemes amb les drogues, penedida em vaig adonar de com havia caigut, però és clar, és obvi que no podia tornar enrere i menys perquè encara els meus oncles no ho sabien.

Un dia que era a l'institut mentre un professor estava fent classe, se'm va començar a ennuvolat la vista, sentia el professor com si estigués molt lluny, l'últim que recordo va ser que estava estirada panxa enlaire, envoltada del professor i els meus companys. Van trucar a una ambulància i van avisar els meus oncles del que havia passat. Els de l'ambulància em van preguntar a què es devia el desmai, però en mirar-me als ulls van deduir que anava drogada, així que em van enviar a fer una analítica de sang i d'orina, i jo em vaig posar molt nerviosa i em vaig negar, fins al punt que vaig començar a agredir una infermera. Quan menys m'ho esperava, vaig notar una petita punxada al braç i em vaig començar a desmaiar a poc a poc.

Quan vaig tenir ús de consciència per un moment em vaig adonar que la punxada que havia notat era un tranquil·litzant que em van injectar. Quan vaig aconseguir despertar d'aquell desmai, vaig poder sentir de lluny com els meus oncles parlaven de mi, juntament amb els infermers.

En sentir els passos cada cop més propers de l'habitació on estava, em vaig fer l'adormida i vaig esperar que entressin per veure si aconseguia escoltar alguna cosa interessant de la seva conversa, vaig sentir que l'única decisió que podien prendre era desentendre's de mi. Els doctors en sentir això els van donar una altra opció que era portar-me a un centre de desintoxicació, no els va semblar mala idea, però ells seguien amb la idea al cap d'acomiar-se de mi, era el que més desitjaven en aquell moment.

Quan vaig tenir una mica de voluntat per parlar (ja que estaven a la meva mateixa habitació quan parlaven d'aquest tema) vaig poder triar l'opció d'anar-me'n a un centre com havien proposat i encara que als meus oncles no els hagi semblat gaire bona idea, van decidir acceptar-ho per moltes ganes que tinguessin en aquell moment de desentendre's de mi.

Ara mateix ens n'anirem alhora després de tot això. Tot va com esperava, m'estan aconseguint ajudar molt i ho agraeixo massa, he aconseguit entendre per fi que les drogues no és gens el que sembla, les proves, t'enganxes, però, i què més hi busques? T'ajuden? Per res, tot són falses il·lusions. Al pas del temps t'adones que és un pou sense fi, entres, però, però no surts... O

almenys això és el que pensava jo, però si tens ús de voluntat i creus en tu mateix, podràs veure com pots superar tot allò que et proposis. Fa mesos que rebo ajuda i he de dir que és el millor que m'ha pogut passar, em veia a la merda i mireu ara, m'he convertit en una altra persona, tot em va bé. Només em queda agrair als meus oncles i persones pels seus enuigs i xerrades, si no fos per ells, no hagués arribat a tot això. La meva relació amb els meus oncles ha millorat força. Sobre la relació amb Farrosh, el millor que he fet ha estat separar-me d'ell i de les seves drogues.

Farrosh

(Anas el Khabbaz)

Un dia estava a les 8:30 fent campana, faltant a classe com de costum, perquè li estava venent uns 20 grams de marihuana a un client fidel i em vaig trobar a la Corina. La vaig veure una mica trista, enfadada, no sé ben bé què li passava. Vaig recordar que ella no era d'aquí i la vaig ajudar perquè em va fer pena i vam anar a l'institut junts. Pel camí li vaig oferir 5 grams perquè la vaig veure estressada i va acceptar encantada. Em va preguntar per què venia droga i vaig decidir explicar-li tota la meva vida.

El meu passat ha sigut molt dur perquè he tingut uns pares adoptius que passaven de mi i només volien que fos com ells, que fos com una espècie de robot. Com no complia les seves expectatives em van començar a odiar per no ser com el meu germà gran o millor que ell. Els meus pares biològics em van abandonar quan tenia 5 anys i els meus pares adoptius em van maltractar i finalment em van abandonar als 10 anys i em van acollir en un centre de menors.

La setmana passada vaig assabentar-me que la Corina va estar al metge i em van informar que no volia parlar més amb mi i, sincerament, no m'importa. He perdut només una clienta, feia veure que era el seu amic i l'entenia perquè volia que comprés la meva droga. El meu somni seria convertir-me en un narcotraficant com el meu pare, el Pablo Escobar. Sí, soc el seu fill.

He venut droga moltes vegades i he vist morir a la gent en l'intent de vendre però no em fa por, em fa sentir molt bé, sento molta adrenalina. Em vaig fer molt amic d'un tio que es deia Jeffrey. Era el meu company i la seva situació no era bona. Em vaig compadir d'ell i li vaig donar 10.000 euros per poder llogar una casa perquè vivia al carrer. Era molt humil i em va dir que m'ho tornaria i jo li vaig dir que m'ho tornés quan pogués, no tenia cap pressa ja que, òbviament, m'ha de pagar interessos.

Ningú no és tan amable i jo no soc una excepció. Tot depèn dels terminis ja que haurà de pagar més diners més un percentatge més alt. Ningú no regala diners, ni tan sols l'home més ric. Un dia vaig fer una venda a un nou client i em vaig trobar amb el meu germà gran destrossat, creia que havia mort. No sabia com reaccionar en veure'l i vaig començar a plorar sense que ell em veiés. Va entrar a la droga perquè jo havia desaparegut.

Quan ho vaig veure em vaig adonar que havia de canviar perquè m'havia perdut per un camí on no havia d'estar. De petit volia ser científic perquè no m'agradava gens el meu pare. L'única persona que jo volia era el meu germà.

Quan va morir la meva mare em vaig tornar una altra persona, em vaig desanimar i vaig entrar en depressió, però això no ho deixava veure perquè no volia que el meu germà es preocupés. Jo odiava molt al meu pare i, a més a més, vaig tenir uns amics molt dolents i em van ficar en això de vendre coses il·legals. Deien que en Pablo Escobar era el millor, la millor persona i jo em vaig ficar aquelles idees al meu cap. He estat molt de temps

ficat en aquest món sense poder sortir-ne perquè hi ha molts diners en joc. Com que el meu germà guanyava molt poc només podia alimentar-me a mi i venia molt cansat. Quan vaig començar a guanyar diners amb la droga li posava excuses de com els guanyava. A vegades li deia que venia fruites i la gent que em veia em donava molts diners perquè els feia pena. Quan ens van adoptar, jo ja estava molt perdut ara que em veig no em reconec.

Vaig estar vivint sol després de la mort del meu germà fa dos anys, però abans de morir li vaig explicar tot i el vaig ajudar a sortir d'aquella situació, li vaig pagar la teràpia i vaig comprar una casa. Durant 4 anys vam viure junts, però la veritat és que jo no vivia feliç perquè el metge em va informar que, a tot estirar, li quedaven 5 anys de vida. En aquell moment vaig agafar la responsabilitat de fer-lo feliç. Un dia abans de la seva mort em va dir que havia estat a punt de suïcidar-se perquè es culpava de la meva desaparició i em va dir que s'havia tornat molt feliç quan em va veure. Un dia vaig anar a dormir i ja no vaig despertar. Així acaba la meva història. Ara estarem junts, germà.

Logan

(Gaizka Hernández López, Yong Chen i Aina Domingo Pérez)

Va començar un nou curs, un curs molt important ja que era l'últim a l'institut i encara no sabia què faria, batxillerat o un cicle formatiu. La meva classe era la mateixa classe amb els mateixos companys del curs passat, però no em desagradava, ja que m'agradava la meva classe i també hi havia una nena que m'agradava. Ha sigut la meva millor amiga des de sempre, es diu Ainos i és molt bonica. M'agradava des de segon curs, però crec que jo no li agradava. Aquell curs vaig intentar sortir amb ella.

Només començar el curs l'Ainos va agafar la varicel·la i vaig anar a veure-la entre dos i tres cops per setmana, tots els que podia.

Una tarda em vaig quedar a soles amb l'Ainos i em va explicar el que sentia pel Bob.

—T'haig d'explicar una cosa, Logan.

—A veure sorprèn-me.

—M'agrada un nen de l'escola i no sé què fer.

—I qui és?

—És el Bob.

—Oh, i saps si a ell li agrades?

—No, crec que no li agrado.

—Bé, mai no ho sabràs si no li ho dius.

—Tinc por de la resposta, fa molt de temps que m'agrada.

—Però no estaràs sempre pensant en si li agrades o no, és millor saber la resposta i a partir d'aquí saber el que fer. Si et diu que també li agrades podeu començar una cosa bonica.

—Tens raó, quan el vegi li diré tot el que sento per ell a veure què passa. Moltes gràcies, marxo i ens veiem demà que ja es fa tard.

—D'acord maca ens veiem demà, qualsevol cosa em dius.

Vaig marxar cap a casa ja que era molt tard, i em vaig quedar donant-li voltes al cap pensant en que jo ja no tenia cap oportunitat.

Normalment a les 6:50 del matí em sona l'alarma, a les 7 em vesteixo i em preparo, fins que són les 7:25 i surto de casa per poder agafar el bus amb l'Ainos.

Era dimecres així que vaig arribar a classe i vaig fer castellà a primera hora. Ens tocava classe de literatura, és una part del temari que m'agrada molt, però la veu del Pau, el professor, és molt tranquil·la i t'adorms. En acabar castellà vaig anar cap a filosofia, és una assignatura que se'm fa molt pesada però a la vegada m'agrada i a més em costa. Allà em vaig trobar l'Ainos. Després, a l'hora del pati, vaig anar amb el meu grupet, ens vam ajuntar a la porta que hi ha entre les classes, ja que allà no fa fred. Vam tornar a classe, però vaig marxar per fer una reunió amb la meva tutora. Quan vaig acabar la reunió vaig veure el missatge de l'Ainos, preguntant-me que per què no estava a classe. Li vaig explicar que estava parlant amb la tutora. Al segon pati va venir el Bob amb nosaltres, em va molestar que estigués amb l'Ainos. Vaig veure que l'Ainos començava a

parlar amb el Bob així que jo em vaig posar a parlar amb la Paula.

—Paula, vine he de parlar amb tu.

—Digue'm què vols, Logan.

—Em molesta que l'Ainos parli amb el Bob sabent que li agrada.

—És normal i t'entenc, a mi també em passava amb una noia.

—Gràcies per escoltar-me, Paula.

En acabar les classes vaig anar cap a casa. La meva mare em va dir que anés al supermercat a comprar unes quantes coses. De sobte vaig veure l'Ainos entrar a casa del Bob i em vaig posar trist.

Vaig estar escrivint a l'Ainos, però ella no em va contestar. Vaig pensar que ja dormia.

Al matí següent, vaig anar cap a la parada i vaig estar esperant l'Ainos. En arribar li vaig fer una abraçada com sempre, però es va posar a plorar, així que no vaig poder evitar preguntar.

—Escolta, què et passa, Ainos?

—Res, res tranquil.

—Com que res, i com que estigui tranquil si la meva millor amiga està plorant davant meu? M'ho diràs?

—No, Logan, no, Deixa'm. Si et dic que no em passa res serà perquè estic bé, no?

—D'acord, tranquil·la, no cal que em parlis així, perquè només estic preocupat per tu i perquè soc el teu millor amic.

—No sempre els amics s'han de dir totes les coses, si no vull serà per alguna cosa.

—D'acord, Ainos, ja està. Si no vols no passa res però no et reconec.

—Molt bé, el que tu diguis, nen.

—Mira, Ainos, quan m'ho vulguis dir ja saps, sempre estaré aquí per tu, però crec que no m'hauries de tractar així, no m'ho mereixo.

—Que sí, Logan, molt bé.

Vam baixar del bus i em vaig enfadar una mica, però no li vaig donar gaire importància. Quan estàvem a classe em vaig començar a preocupar. L'Ainos estava molt estranya, contestava molt malament, fins i tot la van fer fora de classe.

Vam estar molt distants a classe, i al primer pati va venir per parlar i demanar-me perdó. A més a més també em va explicar la tarda amb ell.

—Logan, volia demanar-te perdó per com t'he parlat aquest matí, estava una mica de mal humor.

—Saps que no passa res, però no m'ho esperava, m'he sorprès.

—Ho sé, però és que m'ha passat una cosa que t'haig de dir, i això fa que em canviï l'actitud amb tothom.

—Digues, sap que pots confiar en mi.

—Vaig parlar amb el Bob i li vaig dir tot el que sentia per ell, però ell no sentia el mateix, em vaig emportar una decepció.

—Ostres, no sé què dir-te.

—Per què?

—És millor que vingui el Bob i t'ho expliqui ell.

—Doncs ho parlem quan sortim de l'institut.

—D'acord.

Quan va arribar el segon pati vaig veure que l'Ainos no hi era, així que vaig anar a parlar amb el Bob.

—Bob, saps on està l'Ainos?

—L'han expulsat per fer servir el mòbil a classe i escopir-li al professor.

—Ostres, ja parlaré amb ella. Gràcies.

—De res. Logan, abans de marxar t'haig de dir una cosa.

—Si és el tema de l'Ainos, ja m'ho ha explicat ella.

—No, no és això. Vull explicar-te per què li he dit que no m'agrada.

—A veure explica'm.

—Bé, és perquè m'agraden els nois.

—Ostres, i li diràs alguna cosa a l'Ainos?

—Sí, quan torni li explicaré tota la història, però si us plau no ho escampis, que encara no li he dit a ningú la meva orientació.

—Sí, tranquil, no diré res.

Quan l'Ainos va tornar de l'expulsió vam parlar els tres junts.

—Mira, Ainos, el motiu pel qual et vaig dir que no sentia res per tu és perquè a mi m'agraden els nois. Sé que això no t'ho esperaves. Ets una noia molt guapa i em caus molt bé, però el motiu era aquest.

—Doncs no m'ho esperava, però no et preocupis

—Això era el que sabia jo, però no t’ho podia dir, per això quan em vas dir que el Bob t’havia dit que no sentia res no sabia què dir-te.

Després d’això l’Ainos i jo vam començar a veure'ns molt més. Una tarda estàvem l’Ainos i jo a casa d’ella, mirant una pel·lícula els dos, sentia que estàvem molt a prop, estirats al llit, vam girar tots dos el cap i ens vam quedar mirant-nos, vam apropar el cap i ens vam fer un petó.

Cap dels dos esperava que passés això entre nosaltres, però moltes vegades l’amor arriba quan menys t’ho esperes.

Va acabar el curs i l’Ainos i jo ja érem parella. A l’estiu em va convidar al seu càmping per passar més temps junts ja que l’any vinent ella farà batxillerat al mateix institut, però jo marxaré a un altre institut a fer un altre batxillerat. No passa res perquè ens seguirem veient.

Ainos

(Lucía Mayorgas Cabrera, Juan Prieto Castro i Sonia Yzuel Viturtia)

Va començar un nou curs, vaig agafar la varicel·la i vaig estar a casa sense sortir durant uns dies. El Logan va venir a veure'm 2 o 3 vegades per setmana, els dies que ell podia a les tardes.

Pocs dies després ja vaig anar a l'institut i ja el vaig veure cada dia.

Es notava força que el Logan començava a sentir coses per mi, però jo no sentia res per ell, únicament el veia com un amic, ja que a mi m'agradava el Bob, un nen de la meva classe.

Una tarda em vaig quedar tota sola amb el Logan i li vaig explicar el que sentia pel Bob.

—Logan, t'he d'explicar una cosa.

— A veure sorprèn-me, Ainos.

—M'agrada un nen de l'escola i no sé què fer.

—I qui és?

—És el Bob.

—Saps si a ell li agrades?

—No, crec que no li agrado.

—Bé, mai no ho sabràs si no li dius.

—Tinc por de la resposta, fa molt de temps que m'agrada.

—Però no estaràs sempre pensant en si li agrades o no, és millor saber la resposta i a partir d'aquí saber què fer. Si et diu que també li agrades podeu començar una relació.

—Tens raó, així que quan el vegi li diré tot el que sento, per veure què passa. Moltes gràcies, me'n vaig i ens veiem demà que ja és tard.

—D'acord, ens veiem demà, qualsevol cosa em dius.

Vaig arribar a casa molt contenta per haver-li explicat tot al Logan, però, tot i així, crec que li vaig fer mal perquè intueixo que jo li agrado. No sé si ho hauria d'haver fet. Vaig decidir passar del tema com si no passés res i fer el que sentia veritablement, dir-li que m'agradava el Bob. No volia fer-lo sentir malament, per mi era el meu millor amic i això era el que volia que fóssim.

Aquell dia me'n vaig anar a dormir d'hora perquè tenia molta son i al dia següent havia de matinar i llevar-me a les 6:30.

Tots els dies agafo l'autobús a sota de casa meva a les 7:15. El bus que agafo amb el Logan passa a les 7:35 per anar a l'institut.

Un dimecres vaig arribar a classe i tocava català, una hora que es passa ràpid. En acabar vaig anar a filosofia i em vaig trobar el Logan. Més tard tocava pati. Sempre ens trobàvem amb el nostre grup a la porta de les classes perquè allà dins no feia fred.

Una altra vegada vaig trobar-me el Bob. Havia de dir-li el que sentia de veritat. Va estar amb nosaltres a l'hora del pati. Quan ens vam quedar sols vaig començar una conversa amb ell.

—Hola, Bob. Com va?

—Hola, Ainos. Bé i tu?

—Doncs bé, quina mandra fer classe.

- Quines ganes d'arribar a casa.
- Ja veus, de menjar i estirar-me al sofà.
- Escolta una cosa, tens alguna cosa a fer avui a la tarda?
- Sí, aquesta tarda tinc entrenament de pàdel.
- D'acord, doncs dijous tens alguna cosa a fer? Ho dic per quedar.
- Per mi sí que podem quedar, tinc tota la tarda lliure.
- Perfecte, et va bé quedar sota casa meva?
- Sí, em va bé.
- D'acord, ens veiem dijous.

Me'n vaig anar a classe bastant contenta, ja només quedaven dues hores per marxar a casa.

Ja a casa, vaig dinar, em vaig estirar una estona a descansar i després vaig començar a preparar-me per anar amb el Bob. Vam passar una molt bona tarda. Ja eren les 20:00 i havia d'anar-me'n cap a casa, així que ell em va acompanyar.

L'endemà, a l'institut, vaig dirigir-me al Bob i li vaig dir tot el que sentia per ell, crec que ja era hora de parlar amb ell.

- T'haig de dir una cosa, Bob.
- Digues.
- No sé com dir-ho, m'estic posant nerviosa.
- Tranquil·la, pots confiar en mi.
- Doncs, mira... Fa temps que tinc sentiments per tu.
- No m'esperava que em diguessis això. T'haig de ser sincer, jo no sento el mateix per tu. Ahir ens ho vam passar molt bé, però jo

et veig com una amiga només. Em sap greu per tu, però amb tu només vull una amistat.

—Bé, ja he dit el que he tingut tant de temps a dins. No m'ha agradat aquesta resposta la veritat, però he de respectar els teus sentiments i seguir tenint aquesta bona amistat.

—Ho sento molt de veritat i em sap molt greu que estiguis així per mi, però és que no sento res per tu com per tenir una relació.

—No passa res, podem tenir una bona amistat.

—Però no vull que estiguis malament, eh?

—Tranquil, no passa res. M'és igual. Marxo a casa, sí? Que no em trobo gaire bé. Ens veiem demà?

—Sí, sí, recupera't. Ens veiem demà, sí.

Me'n vaig anar a casa sabent que en veritat no m'era igual, estava molt dolguda i sabia que això em podia canviar molt. Aquesta decepció i les il·lusions que m'havia fet m'havien trencat el cor. Mai no havia sentit això, i no m'ho esperava pas. Vaig arribar a casa, vaig estudiar una mica, com sempre, per deixar de pensar en el que m'havia passat i pensar en una altra cosa. Volia trucar al Logan per parlar amb ell, però no se sentia molt bé parlant del tema i recordant el que m'havia passat. Llavors millor ja li diria en un altre moment.

El Logan m'estava escrivint i em va preguntar com estava, però jo no volia parlar amb ningú així que vaig apagar el mòbil per anar a dormir i perquè no volia pensar més ni plorar.

Al dia següent em vaig despertar a la mateixa hora de sempre i vaig agafar el bus. El Logan hi era, com sempre, i vaig intentar dissimular la meva mala cara, però no vaig poder i amb l'abraçada

que ens vam fer em vaig posar a plorar. No li vaig donar mai cap explicació, no volia dir-li res, no em sortia res, llavors em va dir:

—Escolta, què et passa ?

—Res, res, tranquil.

—Com que res, i com que estigui tranquil si la meva millor amiga està plorant davant meu? M'ho diràs?

—No, Logan, no. Deixa'm. Si et dic que no em passa res, serà perquè estic bé, no?

—D'acord, tranquil·la. No cal que em parlis així. Només estic preocupat per tu. Sóc el teu millor amic i sempre em dius les coses.

—No sempre. Els amics s'han de dir totes les coses sempre que vulguin fer-ho. Si no vull serà per algun motiu.

—Molt bé, Ainos, com vulguis, ja està. Si no vols no passa res, però no et reconec.

—Sí, sí, el que tu diguis, nen.

—Mira, Ainos. Quan m'ho vulguis dir ja saps, sempre estaré aquí, però crec que no m'hauries de tractar així, no m'ho mereixo.

—D'acord, Logan. Com tu vulguis, molt bé.

Vam baixar del bus i vam anar a l'institut. Sabia que ho havia fet molt malament, però si no volia parlar amb ell o no li volia explicar-li el que sentia ho havia d'entendre i ja està, no em sentia culpable.

Vam fer les classes tan normal i tan bé com sempre, però sé que la meva no va ser la de sempre i l'adequada, no sabia què m'estava passant. Fins i tot em van fer fora de classe. No volia allò.

Després del que em va dir el Bob em vaig tornar una mica rebel, contestava molt malament a tothom, i sobretot a la gent que m'estimava, als meus pares també els hi contestava de males maneres quan em deien alguna cosa que no m'agradava, m'estava tornant una nena molt antipàtica.

Estava molt distant amb el Logan i ell estava enfadat amb mi per haver-lo tractat malament, així que al pati vaig acostar-m'hi per demanar-li perdó i dir-li que no es mereixia que li parlés així, perquè al final ell, l'únic que estava fent era preocupar-se per mi.

—Logan, volia demanar-te perdó per com t'he parlat aquest matí, estava una mica de mal humor.

—Saps que no passa res, però no m'ho esperava, m'he sorprès.

—Ho sé, però és que m'ha passat una cosa que t'haig de dir, i això fa que em canviï l'actitud amb tothom.

—Explica-m'ho tot, saps que pots confiar en mi.

—Vaig parlar amb el Bob i li vaig dir tot el que sentia per ell, però ell no sentia el mateix, vaig tenir una gran decepció.

—Ostres, no sé què dir-te.

—Per què?

—És millor que vingui el Bob i t'ho expliqui ell.

—Doncs ho parlem demà.

—D'acord.

Vam anar a classe, ens tocava història, no em venia molt de gust fer aquella classe perquè em costava molt així que vaig treure el mòbil a classe perquè estava bastant avorrida i el meu professor em va enxampar. Em va dir que si no el deixava em posaria una

incidència molt greu, però no em va importar i vaig seguir amb ell.

Em va tornar a veure, em va fer un crit i em va fer fora de classe. Em vaig aixecar de la cadira i, quan estava passant pel seu costat, li vaig escopir. Això va tenir una conseqüència molt greu i va ser l'expulsió.

Em va venir a buscar el meu pare a l'institut i em va caure una bona bronca. Jo sabia que el que havia fet estava malament, però em va sortir fer-ho així.

Quan vaig arribar a casa, li vaig escriure un correu al professor d'història per demanar-li perdó.

Vaig estar dos dies expulsada i quan vaig tornar vaig demanar perdó en persona.

No vaig poder parlar amb el Logan i amb el Bob, ja que me'n vaig anar expulsada, així que vam parlar quan vaig tornar. Ens vam reunir els tres a l'hora del pati.

—Mira, Ainos, el motiu pel qual et vaig dir que no sentia res per tu és perquè a mi m'agraden els nois. Sé que això no t'ho esperaves. Ets una noia molt guapa i em caus molt bé, però el motiu era aquest.

—Doncs no m'ho esperava, però no et preocupis, Bob.

—Ainos, això era el que sabia jo, però no t'ho podia dir, per això quan em vas dir que el Bob t'havia dit que no sentia res no sabia què dir-te.

Va passar una mica de temps. Jo ja no tenia sentiments pel Bob i ens vam fer molt bons amics.

Els últims mesos pensava molt en el Logan, pensava que al final era l'únic nen que havia estat sempre amb mi.

Una tarda estàvem el Logan i jo a casa meva, mirant una pel·lícula tots dos junts. Jo sentia que estàvem molt a prop, estàvem estirats al llit, vam girar tots dos el cap i ens vam quedar mirant-nos, vam apropar el cap i ens vam fer un petó.

Cap dels dos s'esperava que passés això entre nosaltres, però moltes vegades l'amor arriba quan menys t'ho esperes.

Va acabar el curs i el Logan i jo ja érem parella. A l'estiu vaig convidar-lo al meu càmping, per passar una part de l'estiu junts.

L'any vinent jo faré batxillerat al mateix institut, però el Logan marxarà a un altre lloc a fer un altre batxillerat, però nosaltres ens seguirem veient i quedant.

Facundo

(Thierno Ahmed Diouf Ndoeye)

Em llevo com sempre per anar a l'institut. Mentre estic esmorzant, penso en una persona especial per a mi, perquè m'agrada i penso que és maca. La conec des de primer de l'ESO i ha estat la meva companya fins al curs passat, però l'han canviat de grup perquè volia estudiar més, ja que la nostra classe era una jungla de tantes persones fent el ximple. Paro de pensar en la persona important, acabo d'esmorzar i em rento les dents. Arribo a l'institut, és el primer dia, entro i sento que no m'he assabentat de tot el que ha passat en tot l'estiu, em trobo el meu amic Bob (excompany de classe i amic meu), el veig amb una noia que no reconec, però admito que és maca, però no és el meu estil de persona perquè sembla que vol cridar l'atenció fent ximpleries.

Entro a la meva classe veig que no és la mateixa de l'any passat, ja que l'equip docent ha fet canvis perquè no sigui com l'any passat. En fi, veig al Logan, un altre amic des de primer de l'ESO, ens asseiem junts i xerrem del nostre estiu. Entra un nou professor, riem tots per les pintes que té, comença la classe i callem tots. El professor treu un micro rar perquè el sentim bé, però no li escoltem bé, es presenta dient que es diu Fernando, i ens explica què ha estudiat, quina carrera va triar, i què va fer per arribar al nostre institut sent professor de física i química i biologia i geologia. Comencem la classe, la gent riu i el profe no se n'adona de per què. Passa una estona i escolta més riures i ell no l'aguanta, engega el micro i comença a cridar-nos a tots. Des d'aquell moment tota la classe es posa seriosa com si estiguéssim

a la mili. Acaba la classe, anem al pati, anem amb el Logan i el Bob.

De sobte el Bob em diu que l'espero aquí, però aviat descobreixo que també està enamorat de l'Ainos. Encara que jo li havia explicat al Bob sobre els meus sentiments per ella, mai em vaig imaginar que el meu amic intentaria traicionar-me.

El Bob va començar a difondre rumors i xafarderies sobre mi per allunyar l'Ainos de mi i acostar-se a ella. Va ser quan em vaig adonar que alguna cosa estava succeint i vaig confrontar a en Bob, però aquest ho va negar tot i va dir que estava sent paranoic. Finalment, vaig descobrir la veritat quan l'Ainos em va explicar que el Bob li havia dit coses dolentes sobre mi. Jo em vaig sentir traït i ferit, no sols pel fet que el Bob havia intentat robar-me a la noia que estimava, sinó també per haver violat la seva confiança i amistat.

En aquell moment és quan vaig decidir allunyar-me del Bob i l'Ainos, i encara que ella va intentar fer les paus, jo em vaig adonar que no havia de perdonar a Bob pel que havia fet. He d'aprendre que encara que creguis que coneixes bé a algú, poden sorprendre't les seves accions i et poden fer molt de mal. Finalment, ahir vaig estar a casa seva i li vaig dir unes quantes coses, ell també em va dir que no volia fer-me mal i, d'una banda, es penedia i em va demanar perdó per no dir-m'ho sabent que m'agradava, però jo ja passava d'ella al saber que li agradava. Uns mesos després, el divendres 12 de maig del 2023, només entrar a l'institut veig al Bob i noto que hi ha una certa tensió.

M'espero fins que acaba la classe per anar al pati i solucionar les coses. Em barallo amb ell, per allò que em va fer, ens castiguen i esperem a direcció esperant per saber la resposta dels profes perquè dubten si expulsar-nos o no. Mentrestant el Bob i jo parlem dels fets ocorreguts al pati i m'explica el perquè de la traïció que va fer-me i és perquè a ell també li agradava, però no m'ho va dir, però jo li dic que si m'ho hagués dit hauria estat millor i no m'hauria fet tant de mal perquè és el meu amic no m'ho va dir i per a mi és pitjor. Parlem una mica i encara sento que és el meu amic. Sento pena, em poso en la seva pell i el perdono.

Des d'aquell moment torno a parlar com si no hagués passat res entre nosaltres. Entra la directora a parlar amb nosaltres i ens pregunta què ha passat i el Bob vol carregar amb la culpa, però jo m'avanço perquè ell no tingui gens de culpa i així ell no estarà expulsat el pobre. La directora li diu al Bob que se'n pot anar a la seva classe. Jo em quedo amb ella. Primer em felicita per dir la veritat i ser sincer. Després em diu que no estic expulsat, però m'haig de quedar dos dimarts a la tarda perquè ella sap tot el motiu i és una ximpleria. Em diu que no m'han expulsat perquè tinc bon comportament a l'institut comparat amb el de l'any passat amb els profes i a classe, per això m'han perdonat.

Des d'aquell moment sé que no havia de muntar un rebombori més perquè ja em tenen vigilat, li dono les gràcies per comprendre'm, me'n vaig cap a classe. Quan entro estan fent la classe de física i química amb el professor Fernando, em miren

tots i fins i tot hi ha gent que se'n riu de mi, però m'és igual, perquè ells no saben què passa així que jo passo d'ells i elles.

Sortim al pati, el Logan i jo juguem a ping-pong sols. Es preocupa per mi i em pregunta si ens han expulsat de l'institut a mi i al Bob. Li responc dient-li que no pel bon comportament que estic tenint a classe aquest any comparat amb l'any passat. Em diu que està bé, perquè no volia quedar-se sol, sona el timbre i hem de tornar a classe, però me'n vaig al passadís a la taquilla perquè m'he deixat la calculadora dins, i a la classe de matemàtiques haig de fer un examen de la unitat 6. Començo a fer l'examen i les tres primeres preguntes me les sé, la quarta no entenc què haig de fer. Aixeco la mà i li pregunto al professor de què tracta i m'ho explica. En girar-se li parlo per senyals al Marc i em diu la resposta del dubte, però jo la canvio una mica perquè no se n'adoni. Després faig tots els exercicis que queden i me'n vaig a casa.

Un mes després em preparo per anar a la graduació de l'institut, ballem tots i bevem molt ponx i me'n vaig al lavabo i em trobo a l'Ainos pel passadís parla amb mi sobre el Bob i em diu perdó pel qual passo amb mi i abans d'anar-se'n em fa un petó, però jo a l'instant m'aparto perquè després de tot no m'interessa i tampoc volia discutir amb el Bob així que em vaig al lavabo, quan surto em trobo al Bob ens allunyem de la gent i li dic que l'Ainos m'havia besat, ell posa una cara de confús i em pregunta per què li dic i li responc dient-li que no vull problemes i que ja no m'interessa l'Ainos.

10 anys després

Aquells adolescents ja han crescut i estan vivint una nova etapa de les seves vides, són més madurs i independents, però uns altres no han acabat tan bé. Alguns segueixen en contacte, i amb una bona amistat, fins i tot molts d'ells tenen una família per cuidar o una relació amorosa.

El Miguel, gràcies a l'estabilitat dels seus pares, s'ha recuperat del problema de l'ansietat i la depressió. No sé si ho recordareu, però la tecnologia era un dels seus punts forts i s'ha convertit en arquitecte professional. Ha construït un edifici que es diu Omega 2, està situat a Nova York. Té una família estable i ha conegut a la dona de la seva vida. No podem oblidar al Thiago, encara segueix en contacte amb ell i algunes vegades es veuen.

Al Thiago tampoc li ha anat malament. Després de la graduació va començar a sortir amb aquella noia, la Maria. Ja fa gairebé 10 anys que estan junts. Fan molt bona parella, cadascun ha tret el millor de l'altre. Viatgen molt i un dels seus somnis és viatjar al voltant de tot el món. Viuen junts en un pis petit, però estan estalviant per comprar una casa més gran, ja que amb el gos que tenen ara, un Gran Danès molt tranquil i amigable, no tenen prou espai.

Al Bob la vida laboral li ha anat bastant bé, té una feina oficial com a sensei a un dojo de Taekwondo i Karate. I a part d'això està gravant la sisena temporada d'una sèrie molt coneguda. També té l'oportunitat de treballar a l'empresa dels seus pares, però ara vol centrar-se en les altres feines. La vida amorosa

també li ha anat bé, però ara no està passant pel millor moment de la relació. Estan pensant si serà bona idea seguir o si és millor deixar-ho estar.

L'Ayla ha decidit mudar-se a la Xina, on ha adoptat a una nena i s'ha posat a treballar de guia al museu Shanghai Propaganda Poster Art Centre. Treballa envoltada de la seva passió, l'art. La Caccrila i ella segueixen comunicant-se i a vegades l'Ayla les visita amb regals.

La Carla segueix anant al psicòleg i gràcies a això ha millorat la seva ansietat social, fins i tot treballa a una escola de primària envoltada de molta gent. Ha aconseguit fer molts més amics, té una bona relació amb els seus companys de feina i a més ha descobert que els nens petits són la seva estabilitat emocional. Aquests mesos ha estat parlant amb un noi, el qual va conèixer a una presentació de llibres de la seva escriptora preferida. Es veu que això arribarà a ser més que una amistat.

La Corina, després de la seva graduació, va deixar les drogues. Als 16 anys va començar un curs de mediador social en drogodependències i alcoholisme per ajudar a la gent com l'havien ajudat a ella. Finalment va aconseguir una feina bastant ràpid en un centre de desintoxicació. La seva vida ha millorat radicalment, ajudant al seu estat emocional.

El Farrosh, com ja sabeu, va morir jove.

El Facundo, finalment, i després de tantes traïcions va acabar sent un borratxo. Va de festa en festa, no descansa, no pot deixar la beguda, fins i tot ha tingut baralles amb altres, però no li importa, diu que l'alcohol el fa sentir millor, tot i que després torna al mateix forat on estava. Va deixar els estudis i per aquest motiu no viu bé, espera que algú aconseguixi donar-li una mica d'amor.

L'Ainos i el Logan tenen una relació bastant bonica, han superat moltes coses junts i ara fins i tot la seva feina els ha portat a ser grans milionaris. També han heretat diners de les seves famílies. Han adoptat tres gossos preciosos anomenats Ferrero, Rocher i Bombón. A sobre hi ha una novetat que esperen amb molta impaciència i que canviarà la seva vida a millor. Un nou membre a la família. Per fi es veuen preparats per ser pares. L'Ainos està embarassada de 5 mesos i li està costant fer la seva vida amb normalitat pels efectes secundaris, però el Logan la cuida molt. Estan disposats a donar-li el millor a aquesta nena tan bonica que tindran.

Agraïments

Nosaltres, l'alumnat de 4t ESO de l'Institut Nicolau Copèrnic, concretament al projecte RCS, hem escrit aquests relats i volem expressar el nostre agraïment més sincer, per la col·laboració desinteressada en l'elaboració d'aquest llibre, a les persones i entitats següents:

Primerament, volem agrair a la Laia Fàbregas (Laboratori de Lletres) per haver-nos aconsellat i suggerit millores.

També, a la Tessa Julià i Dinarès per haver escrit el pròleg de la nostra novel·la, en tan poc temps i de forma voluntària.

A les nostres professores Marta Ramos i Eva Sánchez, per la paciència que han tingut amb tots nosaltres. I per tot el que ens han ajudat i animat per treure el llibre.

I per últim, als nostres companys pel treball en equip que hem fet tots junts. Ens hem divertit i han estat moltes hores d'esforç per poder completar-ho. A més, aquest projecte ha ajudat a algunes persones a descobrir una nova passió.

Gràcies a tots i totes per fer possible el nostre llibre "NOSALTRES".

